

Xiomaras val

Jag kan inte bli mamma. Inte igen.

Livet blev inte som jag tänkt. Mina drömmar.

Vad hände med dem?

Dansen. Sången. De gavs upp på. Förblev ouppfyllda.

Som jag hade sett allt framför mig. Visualiserat hur jag en dag skulle lyckas.

Men så tog det stopp, den där dagen för tjugosex år sedan. Jag blev fast.

Trots att jag aldrig skulle vilja vara någon annanstans.

Jane är mitt solsken och jag skulle aldrig ha henne, eller något utav det, ogjort. Hennes vackra inre och den värme hon sprider är det som visar att jag har gjort något rätt med mitt liv.

Men jag behöver inte göra om det en gång till. Jag har ett val.

Borde jag känna skam över att jag inte känner någon skuld? De säger att man borde det. Men jag kan bara känna...

Längtan.

En längtan att det ska vara över. Att mitt liv kan fortsätta som vanligt.

Runtomkring mig, i ett kallt och kallt rum, sitter kvinnor som också väntar. Unga kvinnor, betydligt yngre än jag. Ingen av dem avslöjar vad de känner. De bara stirrar tomt framför sig och verkar inte veta var deras händer ska ta vägen.

De flesta är där ensamma. Jag undrar så vad som gjorts att de behöver sitta här idag. Har de råkat ut för något obeskrivbart? Får ta konsekvenserna för någon annans vidriga handlande.

Jag vill inte tänka på det.

Vill inte känna att deras själar kanske för evigt är förstörda.

Jag hoppas innerligt att de kanske bara, som jag för så många år sedan, har varit oförsiktiga.

Då valde jag en annan väg men det var så nära att jag var en av dem som satt här.

Lika ensam hade jag varit.

Idag är jag inte det. Han sitter bredvid mig med sitt villkorlösa stöd. Han har inte dömt, inte gett mig skuld. Det hade varit så lätt förmodligen.

Han kommer ju aldrig behöva befinna sig i min situation.

Den där dagen för tjugosex år sedan, när vi var så unga och inte ville att livet skulle förändras, bad han mig välja annorlunda.

Jag är evigt tacksam att jag inte lyssnade och gick min egen väg.

Men idag finns han här oavsett vad. Utan honom hade jag förmodligen inte ens kunna sitta här.

Hur skulle jag haft råd?

De kliniker som fanns, de med gratis vård, har alla lagts ner.

Mina tankar vandrar tillbaka till de unga kvinnorna. Deras namn kallas upp en efter en. Jag slås med ens av att inget namn låter likt mitt och ingen av dem ser ut som jag. Deras ögon är ljusare, håret faller annorlunda.

Min hud är den som sticker ut.

Höga ljud hörs plötsligt utanför byggnaden och vi alla försöker se vad som försiggår.

En hop av människor står där. De som kallar sig aktivister.

Deras hat för oss utropas. De vill att vi ska veta att vi är vad de kallar...

... mördare.

Några få av de unga kvinnorna ser oroligt upp. En annan sjunker längre ner i sin stol. Hon kan inte vara äldre än femton år. Tårar rinner nedför hennes kinder. Jag vill egentligen ingenting hellre än att gå fram och hålla hennes hand men vi undviker varandras blickar.

Vi alla vet vad vi gör där. Ingen av oss säger någonting.

Jag hoppas innerligt att de vackra kvinnor jag delar rummet med känner likadant som jag.

Lättnad.

Livet kan snart gå vidare.

De kan fortsätta sin utbildning. Få lov att själva vara barn en stund till. Behöver kanske inte vända på varenda krona år ut och år in. De kan lämna denna stad, om de skulle vilja. Forma den framtid som de drömt om.

Inte fastna i en roll än – de kan få ha den senare.

Vem är de där ute och vad ger dem rätten att bestämma över våra kroppar?

Vad ger dem rätten att bestämma över resten av våra liv?

Han kramar min hand och försäkrar mig om att jag gör rätt, fastän det inte är nödvändigt. Det finns inte ett uns tvivel i min kropp och ropen utanför kan inte ändra på det.

Xiomara.

Det tar någon sekund innan jag förstår att det är mig kvinnan ropar på. Jag vänder blicken uppåt och ser henne titta vänligt på mig. En ljuvlig själ i kontrast mot de ondsinta.

Hon håller i min journal och ber mig följa med henne. Jag lämnar de unga kvinnorna bakom mig och försöker utstråla självsäkerhet när jag går förbi dem.

För deras skull. Och kanske även för min.

Jag hade föreställt mig ännu ett kalt och sterilt rum men tvärtom är det inrett i en mjuk och varm gul ton.

Välkommande.

Det luktar inte gummi och desinfektionsmedel. I stället når en doft av apelsin mig. Blandat med en annan som jag inte kan sätta fingret på. Kanel?

Läkaren sitter mittemot mig framför sitt stora och brunröda mahognyskrivbord. Hennes namn står på en guldig namnskylt. Lockarna vilar prydligt på axlarna och hon ser på mig med varma ögon innan hon börjar fråga mig om mina omständigheter.

Har jag använt skydd? Ja.

Har jag varit gravid tidigare? Ja.

Finns det en involverad pappa? Nej.

Känner mannen i fråga till situationen? Nej.

Är jag säker på mitt val? Ja.

Har jag någon med mig? Ja.

Vill jag att det utförs på kliniken eller är jag mer bekväm hemma?

Jag tänker efter.

Hemma hade jag såklart föredragit men det är inte ett alternativ. En klar nackdel med att i medelåldern fortfarande bo hemma hos sin mamma. Om någon kommer döma så är det hon. Vi bestämmer att jag ska bli kvar på kliniken. Läkaren informerar mig om hur allting kommer gå till. Om smärtan som kan komma när kroppen stöter bort...

... det.

Men det finns morfin, det försäkras hon mig om. Det hon säger går inte riktigt in.

På något vis känns det överkligt. Jag varken skäms för eller är osäker på mitt beslut, men det betyder inte att jag inte tar situationen på allvar. Jag hade såklart helst sluppit sitta här och besvara hennes frågor.

Sluppit smärta.

Jag visas till ett rum där jag ska tillbringa natten. Väggarnas färger lugnar mig en aning. Ljusblå nyanser har haft den effekten på mig sedan barnsben. Bredvid fönsterna hänger tjocka gardiner i vitt som sköterskan drar för – förmodligen för att jag ska slippa se de ondsinta utanför. Upp hit hörs åtminstone inte deras skrik.

Hon ger mig två piller i min ena hand och ett glas vatten i den andra. Det första ska sväljas nu, det andra senare ikväll. Jag gör som hon säger och lägger mig sedan i sjukhussängen, iklädd den tillhörande mindre smickrande klänningen.

Nu är det bara att vänta.

Han kommer in i rummet och håller mig sällskap. Vi ser på teve tillsammans och skrattar emellanåt åt gamla minnen. Han pratar om Jane och hur han hade velat ha fler barn. Vi vet båda två att det är därför vi sedan länge inte haft en framtid tillsammans. Men att han trots allt finns i mitt liv är ovärderligt.

Utan hans härliga skratt hade förmodligen timmarna släpat sig fram men innan jag vet ordet av är det dags att ta andra pillret. Sköterskan ler mot mig och jag ger henne lite osäkert ett halvt leende tillbaka. Det kan bli en tuff natt, säger hon. Jag borde se till att sova.

Han sitter kvar i fåtöljen bredvid min säng och tänker inte röra sig ur fläcken trots mina protester. Tydligt har han allt han behöver i form av Dallas-repriser.

Jag ler. Han har alltid älskat melodrama.

Det är mörkt i rummet när jag vaknar plötsligt.

Det hugger i magen. Som molande mensvärk men betydligt värre.

Jag sätter mig rakt upp och försöker andas. Ser mig omkring.

Han sitter fortfarande i fåtöljen och sover djupt. Teven är i gång men det är inte längre Dallas som visas. Jag hinner inte uppfatta vilket program som blivit ersättare innan det hugger till än värre i magen.

Och igen.

Som knivar.

Illamåendet bubblar upp och gör dem sällskap.

Jag vill inte väcka honom och sträcker mig i stället efter morfintabletten och vattenglasets som står på sängbordet. Det borde ta bort den värsta smärtan.

Efter ett par djupa och långsamma andetag lägger jag mig ner igen. Väntar på att tabletten ska verka. Det tar inte särskilt lång tid. Smärtan avtar men i stället kommer yrseln.

Allt blir suddigt.

Illamåendet värre.

Andetagen tyngre.

Och smärtan kommer snabbt tillbaka – den verkar ha motstått pillret och bestämt sig för att den inte var tillräcklig innan. Huggen är kraftigare. Enorma.

Ett.

Två.

Tre.

Jag håller mig för magen och kryper ihop till fosterställning. Kanske borde jag trycka på knappen och ringa efter någon? Väcka honom? Men jag kan inte riktigt tänka klart och vill bara att det ska gå över så snabbt som möjligt. Ingen ska se mig så här. Så jag släpper ut små smärtsamma ljud så tyst jag kan och fortsätter andas.

Hur länge jag legat i sängen har jag inte en aning om men det har börjat ljusna. Illamåendet är värre än någonsin och kroppen gör sitt jobb. Den säger till mig att det är dags.

Det ska ut nu.

Problemet är att jag känner mig paralyserad – min kropp har verkligen inte välkomnat morfnet väl. Förmodligen kan jag inte gå till toaletten utan att svimma, så i stället hasar jag mig ned på golvet och kryper.

Varje steg känns som tusen nålar.

Till slut når jag toaletten och kan med enorm ansträngning häva mig upp med armarna på sitsen. Sätter mig.

Jag hör hur det droppar.

Tunga droppar.

Känner en lättnad samtidigt som smärtan gör att tårarna rinner nedför mina kinder.

En snabb blick ner i vattnet talar om för mig att det flyter en svartröd massa där.

Den sjunker när min kropp stöter den ifrån sig.

Ovälkommen av mig.

Jag torkar mina tårar när intensiteten sakta avtar. Det kan ha gått en minut eller en timme men så småningom ställer jag mig upp, och tar mig med försiktiga steg ut från badrummet.

Det är gjort.

Det är över.

Aldrig någonsin vill jag behöva gå igenom det igen. Men jag vill inte ens tänka på hur jag hade mått nu om jag inte haft möjligheten.

När dörren till toaletten stängs igen vaknar han till. Han ser först förvirrad ut men inser snart att han missat allt under sin sömn. Ber om ursäkt. Jag ger honom ett svagt leende och nickar sakta men säger ingenting.

Min kropp sänks försiktigt nedåt när jag sätter mig på sängen. Mitt ansikte är mittemot hans och jag tar ett djupt andetag.

Ger ännu ett leende. Större denna gång.

Allting är bra. Allting kommer att bli bra.

